Καλύτερο το ευκολότερο... (Πρωτοπρ. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 14 Νοεμβρίου, 2006

Η αναστάτωση στον χώρο της Δημόσιας Εκπαίδευσης δεν μπορεί να εξαντληθή στα οικονομικά αιτήματα των δασκάλων και των καθηγητών, ούτε ακόμη στα αιτήματα που έχουν σχέση με την καλύτερη οργάνωση της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Είναι γεγονός ότι το Δημόσιο Σχολείο δεν μπορεί να δώση ευκλεείς καρπούς χωρίς καλά αμειβόμενους –και αξιολογούμενους– δασκάλους και χωρίς την κατάλληλη υλική υποδομή. Δεν μπορεί η υπεύθυνη εργασία του δασκάλου να αξιολογήται ως εργασία ανειδίκευτου εργάτη. Ωστόσο, η μεγάλη αρρώστια της εκπαίδευσης δεν αιτιολογείται επαρκώς από τους παραπάνω νοσογόνους παράγοντες. Αυτοί απλώς την επιδεινώνουν. Η γενεσιουργός αιτία των προβλημάτων, της αναποτελεσματικότητας του Σχολείου και του γιγαντισμού της φροντιστηριακής παιδείας, βρίσκεται μέσα στην νεοελληνική νοοτροπία της βραδύτητας, της χαλαρότητας, της ευκολίας. Αυτή η νοοτροπία διαβρώνει το ελληνικό σχολείο και εξατμίζει την αγάπη για τον δημιουργικό κόπο που απαιτούν τα μαθήματα.
Ο Κ. Παπαγιώργης στον Κόσμο του Επενδυτή (14/10/2006), για να στηλιτεύση αυτήν την νοοτροπία παραπέμπει στο περιοδικό Αντί, σε άρθρο του φιλολόγου Ανδρέα Σπύρου, ο οποίος γράφει για το «ντόπιο σχολείο»: «Το κατώτερο επιβάλλεται γρήγορα και εύκολα. Ράδιον έργον. Και επιβάλλεται εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Το καλύτερο ταυτίστηκε με το ευκολότερο. Η πτώση του επιπέδου επεκτείνεται ανεξέλεγκτα προς κάθε κατεύθυνση... Τι κρίση να αναπτύξη ο μαθητής όταν δεν έχει εξασκηθεί να συγκρατή στη μνήμη του μια σελίδα κείμενο; Είμαστε πια στο σημείο όπου η Ιστορία θεωρείται από πολλούς ως το δυσκολότερο μάθημα».
Ο Κ. Παπαγιώργης για να δείξη την κοινωνική συνενοχή για τον «ελληνικό τρόπο ζωής», όπως «βαφτίστηκε πονηρά» ο συνωστισμός στις καφετέριες, ο οποίος είναι η κύρια αιτία της αναποτελεσματικότητας του «ντόπιου σχολείου», θυμίζει μεταξύ άλλων τους διαμορφωτές της κοινής νεοελληνικής αντίληψης, τα δελτία ειδήσεων, τα οποία «αρέσκονται να στηλιτεύουν τη δυσκολία των θεμάτων στις πανελλήνιες» και «να σπέρνουν τον πανικό για το “άγχος των παιδιών”».
Η όλη κατάσταση μας φέρνει στο νου την τελευταία παράγραφο του Ελληνικού Συντάγματος, λίγο παραλλαγμένη. Διότι, όπως φαίνεται, η αναζωογόνηση του Ελληνικού Σχολείου είναι ατομική υπόθεση του κάθε Έλληνα. Πιο συγκεκριμένα, «επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων, που δικαιούνται και υποχρεούνται να αντιστέκονται με κάθε μέσο» στην νοοτροπία της χαλαρότητας, της βραδύτητας, της ευκολίας.

Η «εύκολη» Εκκλησία

Η διάβρωση που περιγράψαμε προηγουμένως δεν περιορίζεται μόνο στην Δημόσια Εκπαίδευση. Επεκτείνεται στην ψυχική και πνευματική ζωή των ορθοδόξων νεοελλήνων. Έχει επιπτώσεις και στην εκκλησιαστική μας ζωή.
Όπως οι πολλοί θέλουν ένα εύκολο Σχολείο, έτσι θέλουν και μια «εύκολη» Εκκλησία, δίχως βαριές εντολές, δίχως νηστείες και μακρές ακολουθίες, χωρίς περιορισμούς της επιθυμίας, χωρίς τον παραμικρό κόπο.
Ο εκσυγχρονισμός της Εκκλησίας για πολλούς ταυτίζεται με τον μετασχηματισμό της «τεθλιμμένης» οδού σε «πλατεία», χωρίς, εννοείται, να χωριζόμαστε από τον Χριστό!
Ο Θεός, πράγματι, δεν μας έπλασε για να κοπιάζουμε, όμως η απομάκρυνσή μας από Αυτόν μας «φιλοδώρησε» με κόπους για την επιστροφή.

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Περέμβαση" Οκτώβριος 2006)